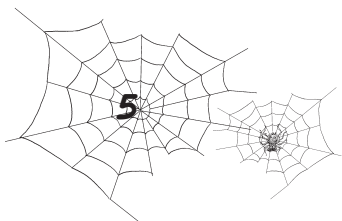
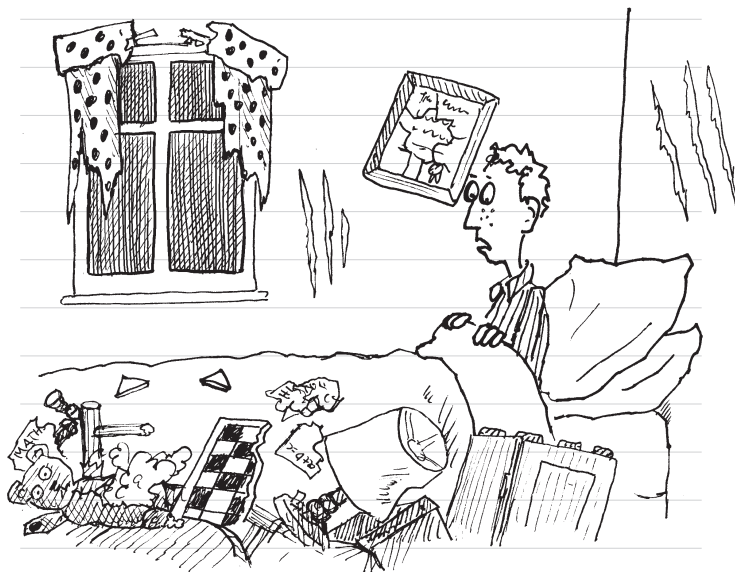

יום שני, 9 באפריל

עכשיו חמש בבוקר. כרגע התעוררתי וגיליתי שחדר השינה שלי מבולגן לגמרי. מדפי הספרים הפוכים, כל המשחקים מפוזרים על הרצפה, והדפים שאספתי ללימודים למבחן קרועים לגזרים.

כנראה היה כאן פורץ. ואולי הוא עדיין בבית? אני מוכרח לצאת להילחם בו. אני אנקום בו בשם הצדק. במחשבה שנייה, אני חושב שקודם אחכה כאן קצת.

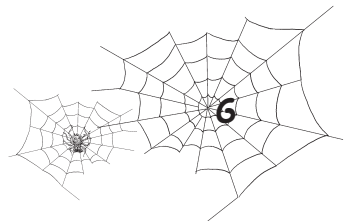

נער-זאב: אבל זה כואב

מוזר, כרגע ירדתי לקומת הקרקע וגיליתי ששום דבר לא נזוק שם. אין חלונות שבורים, אין מנעולים פרוצים, ושום דבר לא חסר. אני חושב שאני עצמי עשיתי את כל הבלגן הזה. איזה הסבר אחר יכול להיות?
אני חושב שאני מבין. אני כנראה סהרורי. אוי, אלוהים, למה זה קורה לי דווקא עכשיו, בדיוק לפני תקופת המבחנים?

טוב, אני חייב להירגע. אני בטוח שזו היתה תקרית חד-פעמית, בגלל הלחץ מהמבחנים. היום חוזרים לבית-הספר ועדיף שאשכח מכל העניין.

הבוקר נכנסתי לבית-הספר כאילו כלום לא קרה. אני לא איזה פסיכי שהורס לעצמו את החדר בלילה, אמרתי לעצמי. אני נער בן 15, שחבריו לשיכבה רוחשים לו הערכה זה שנים, ולפי כל התחזיות יהיו לי ציונים מעולים במבחנים. בדיוק כשנכסתי בשער בית-הספר, טייסון מהכיתה שלי צעק, "ראש חלודה!"

נלך-זאב: אבל זה כואב

טוב, הקטע עם הערכתם של החברים לשיכבה לא היה ממש מדויק. אבל מן הראוי שיהיה מדויק. אני פקח משמעת, ואני נשיא מייסד של מועדון השחמט וגם של חוג הדיפייט, מועדון הוויכוחים שלנו. ובכל זאת חבריי ללימודים הילדותיים מתעקשים להטיח בי עלבונות בגלל צבע שערי. בבית-הספר שלנו יש מנהג: כולם מניחים ידיים על הצוואר וצועקים ביחד "חנק!" אם לא ענית מספיק מהר לאיזה עלבון. כדי לא להיקלע למצב כזה, הכנתי לי כמה תשובות:

עלבון: "הי! ראש גזר!"

אני: "האמת היא שראשו של הגזר הוא ירוק ולא כתום."

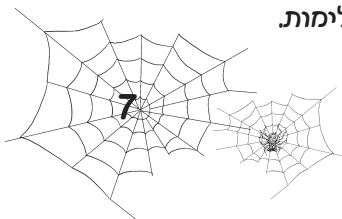
עלבון: "שתית יותר מדי פנטה תפוזים!"

אני: "משקאות קלים לא משנים את צבע השיער, אבל הם כן גורמים לפצעי בגרות ולהשמנת-יתר, אז אולי דווקא אתה שתית פנטה?"

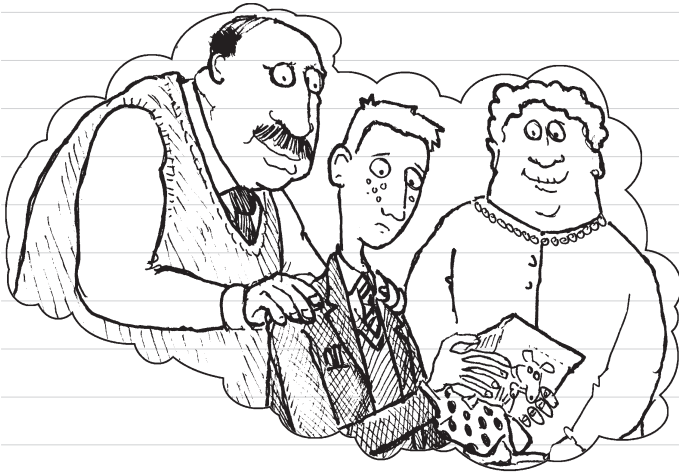
עלבון: "תגיד, רון וחלי זה אמא שלך?"

אני: "לא. והאגריד אמא שלך?"

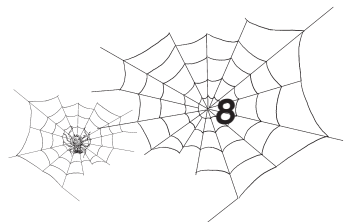
בקרוב כל זה לא יהיה חשוב. חבריי לספסל הלימודים ייכשלו כולם במבחנים וימשיכו בדרכם הבטוחה לשולחנות השירות הציבורי המשעמם, בעוד אני ממשיך לבית-ספר תיכון פרטי, ומשם לאוניברסיטה ולקריירה מזהירה כפוליטיקאי. החוק הראשון שאעביר יהיה הכלת עלבונות בנושא שיער תחת חוקי איסור הסתה ל אלימות.

יום שלישי, 10 באפריל

התעוררתי כרגע מחלום בלהות מזוויע. דודה סוזן ודוד דרק נתנו לי מתנה, וכשפתחתי אותה ראיתי שהם קנו לי חבילת ביוסקוויטים לכלב. בדרך כלל אני מעולה בלהעמיד פנים שאני מתלהב ממתנות איומות. אבל בחלום שלי איכשהו המתנה הזו הציתה בי זעם בלתי נשלט ואני פשוט... כאילו... אכלתי אותם. וזה היה כל כך אמיתי, ומפורט לפרטי פרטים. אם היו משדרים משהו כזה בטלוויזיה, הייתי כבר שולח לתחנה מכתב תלונה על מידת האלימות הלא-נאותה. ואז היה נדמה לי שאני מתעורר, והגוף שלי כל כך ארוך עד שכפות רגליי מידלדלות מקצה המיטה והפיגימה עוד רגע נקרעת מעלי. אבל כנראה זה היה חלק מהחלום.

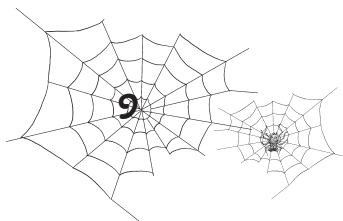
נלך-זאב: אבל זה כואב

אולי אני עדיין חולם עכשיו. אולי בעוד שנייה איכשהו
אמצא את עצמי בחזרה בבית הספר היסודי עם גנדאלף
ועם האיש ההוא מחנות העיתונים.
אני חייב לקחת את עצמי בידיים. אני חושב שאשנן את
לוח היסודות, זה יעודד אותי על בטות.

היה לנו שיעור על הסכם ורסוי, ואני קראתי מראש הרבה
עמודים קדימה בספר, כדי שאוכל לענות על השאלות.
אחרי הקדמה קצרה, מר ג'ורדן שאל אם מישהו יודע
משהו על סעיפי החוזה. אני ידעתי את כולם, ועמדתי
להצביע, כששמתי לב שהידיים שלי מכוסות בשיער גינג'י
סמיך.

זה היה מוזר. השערות
האלה לא היו עלי בבוקר,
כשהתמרחתי בקרם לחות.
ועכשיו אני נראה כאילו אני
לובש כפפות. והכי גרוע,
שאנשים שעירים
ממש דוחים אותי.
פעם קניתי
גלידה, ומרוב
שהאיש שהכין לי
אותה היה שעריר

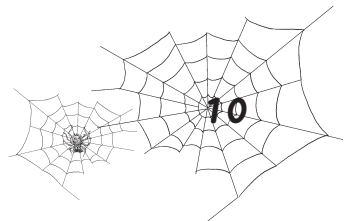
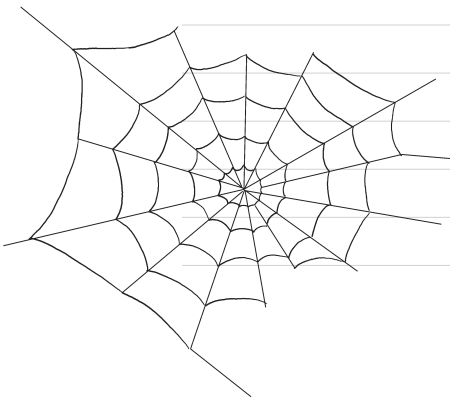
נצ'ר-זאב: אבל זה כואב

סביב פרקי אצבעותיו, לא יכולתי לנגוס בקונוס, בגלל שהוא נגע בו.

דחפתי את שתי הידיים אל מתחת לבתירהשחי שלי והקשבתי לתלמידי הכיתה הבורים שלי פולטים ניחושים עוורים על כל מיני סעיפים בהסכם. כל כך רציתי להצביע, אבל ידעתי שגאוותי על התשובה הנכונה תירמס תחת הבושות שיעשו לי הכפפות השעירות. כמה דקות אחר כך, נעלמו גידולי השיער. איך זה קרה? יכול להיות שדמיינתי הכול? ואולי התחלתי להזות מרוב לחץ מהמבחנים?

פיט, החבר שלי, אמר לי פעם שהממשלה מכניסה כימיקלים למאגרי המים כדי לשלוט לנו במחשבות. אולי זאת הסיבה שאני הוזה. אולי גילו בממשלה את שאיפותי הפוליטיות, ועכשיו הם מדכאים אותי בעזרת מי השתייה. לא, זה מטופש. אני סתם פרנואיד, אבל אני חושב שליתר ביטחון אעבור למים מינרליים בינתיים.

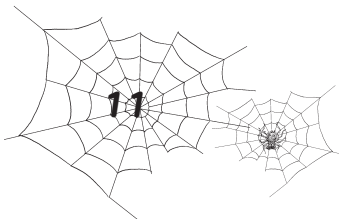

יום רביעי, 11 באפריל

שוב חלמתי חלום נורא בלילה. הפעם רדפתי בלילה אחרי החתול הג'ינג'י מבניין 23, בתוך יער חשוך. אני רצתי על ארבע, והפנים שלי היו קרובות לאדמה כי עקבתי אחרי ניחוחו החתולי. בסופו של דבר הדבקתי אותו, והשעון צילצל בדיוק כשעמדתי לנשוך את צווארו. לרגע הרגשתי כאילו הגוף שלי מתכווץ. ואז אמא נכנסה לשאול אותי מה קרה. היא אמרה שהיא התעוררה מהיללות הקולניות שלי. וזה מוזר, כי בדרך כלל שום דבר לא מעיר אותה.

הבוקר, כשיצאתי משער החצר שלנו, ראיתי שהדוור מתקרב. חייכתי ובירכתני אותו לשלום כמו תמיד, אבל פתאום השתלט עלי רצון עז להרחיק אותו מהבית. משום-

נער-זאב: אבל זה כואב

מה, איזשהו חלק במוח שלי התעקש שאני מוכרח לעשות
הכול כדי להרחיק אותו מהשטח שלנו, ואפילו אם זה אומר
שצריך לשרוט או לנשוך אותו בצוואר בשביל זה. התעלמתי
מהדחף המשונה והמשכתי הלאה אל הרחוב.
למה רציתי לתקוף אותו? הרי אני לא טיפוס אלים. עד
עכשיו גיל ההתבגרות עובר עלי בשלום, אבל פתאום נדמה
לי שאני הופך לאחד הנערים המתוסבכים האלה שרואים
בערוץ המדע.

אני חושב שאני מבין מה קורה לי. כנראה נכנס בי דיבוק.
ידעתי שאסור היה לי להוריד את כל ההבימטאל הזה
מהאייטונים. עשיתי את זה רק בגלל שפיט אמר שזה מגניב.
זה מה שקורה כשנכנעים ללחץ חברתי. אני הולך למחוק את
כל השירים עכשיו.

יום חמישי, 12 באפריל

ישנתי כל הלילה, תודה לאל. בלי חלומות בלהה, בלי שום
סימן לנזק ובלי הזיות על התכווצות הגוף. נראה לי שעשיתי
טוב כשמחקתי את האלבומים של איירון מיידן. אולי אפילו
אוריד כמה אלבומים של קליף ריצ'רד, כדי לוודא שהשטן
לא יתקרב אלי יותר.

